

Забълежка). За да увардимъ етимологическое правописа-
ніе, да удовлетворимъ при това и народное произношеніе,
мы употребихмы въ слово *еще* **Ѣ** вмѣсто **Ѣ**, **Ѣ** или **Ѣ** и
тѣй и трѣба да се произнося.

Отъ всички-тѣ буквы що употребляемы въ азбука-
та си най голѣмы разногласія иматъ наши-тѣ нови учени
и писатели за употребленіе-то на **Ъ**, **Ь**, **Ы**, **Ѣ** и **Ѥ**; за
това мы ще изложимъ на-късичко мнѣніе-то си за употре-
бленіе-то на тия буквы.

1). За да можимъ да гудимъ по возможности подъ
правописно правило буквѣ **Ы**, употребихмы **Ѥ** само въ слѣ-
дующи-тѣ три случая:

а). Въ винителній падежъ единствен: и множ: чи-
сла на съществителни-тѣ, тѣй и на прилагателни-тѣ. на
причястія-та неусѣченного и усѣченного окончанія и подирь
всички-тѣ безгласны, освенъ шипящи-тѣ ж. ч. ш.

б). Въ именителній и винителній падежъ пѣрваго и
второго лица на лични-тѣ мѣстоименія единств: и множеств:
числа, освенъ именит: падежъ пѣрваго лица. (азъ) — Тукъ
се относя и пѣрвое лице множеств: числа на оіе глаголи,
бѣ които това лице се свѣрша на **МЫ**.

в) **Ы** се употреблява *еще* въ нѣкои глаголи за да
имъ се отличи и опредѣли точно значеніе-то както на при-
мѣръ: *былъ* отъ *бихъ* и проч:

2). **Ъ** и **Ь**.

Мы употребихмы тия буквы кога се намиратъ въ сре-
дѣ-та на едно слово всякога като *безгласны*; също гы у-
потребихмы и кога се намиратъ на краѣ-тѣ на едно слово,
освенъ въ оіе случаи, дѣто подирь едно съществително
слѣдова опредѣлительній членъ **ТЪ**; въ тие случаи мы, за да
увардимъ и етимологическо-то правописаіе и сегашне-то
народно благозвучно произношеніе, принудени смы да упо-
требимъ **Ъ** и **Ь** като *полѣ-гласны* буквы.

За да завардимъ же това наше употребленіе на **Ъ**
и **Ь** и да оправдаемъ отстъпванье-то си отъ сегашнее ни-
хно обще употребленіе като *гласны*, мы доказваме че:

1). Наши-тѣ праотци употреблявали буквы-тѣ **Ъ** и